

Cílem této práce bylo rozebrat filmy vybraných režisérů (Andrej Tarkovský, Alain Resnais) na základě filozofických úvah francouzského filozofa – Gillesse Deleuze. Ve své knize „Film: Obraz-pohyb a Obraz-čas“ zmíněný filozof vypracoval komplikovaný systém klasifikace kinematografických děl a obrazů. Deleuze udává, že vývoj kinematografie prošel dramatickou změnou v poválečné době, kdy došlo ke zhroucení klasického schématu obrazu-pohybu. V důsledku totálního kolapsu konvenčních narativních metod a kolapsu předválečné individuality, poválečná kinematografická scéna, zejména v Evropě, zaznamenala vznik „obrazu-času“. Tato práce se zaměřuje na analýzu uměleckých děl v rámci „obrazu-času“ a zkoumá způsoby, které umožnily vybraným režisérům realizovat netradiční a často kontroverzní pochopení světa.

V části „Introduction“ je uvedeno krátké shrnutí dějin filmové teorie a také stručný přehled knihy „Film: Obraz-pohyb a Obraz-čas“. Vysvětluji, proč tato kniha nabízí širší a zajímavější přístup ke zkoumání filmového díla.

V první kapitole rozebírám postavení filmu ve filozofii G. Deleuze, zapojení filmu do filozofického a estetického systému, ve kterém film je zbaven reprezentativní funkce a vystupuje jako událost – „event“. Nabízím přehled základních vlastností „obrazu-času“.

Druhá kapitola je věnována ruskému režisérovi Andreji Tarkovskému a zkoumá jeho filmy: „Stalker“, „Nostalgie“ a „Oběť“. Aplikuji různé koncepty filozofie G. Deleuze abych dokázala, jaké možnosti nabízí „obraz-čas“ pro alternativní pochopení světa a jakým způsobem, technicky a esteticky, Tarkovský ve svých filmech vytvořil „obraz-čas“.